

Görgey Artúr Kőhidgyarmaton

Kőhidgyarmaton és Kéménden is voltak még '48-as katonák, úgy is hívták őket, hogy negyvennyolcasok. És azok olyan nagy tiszteletben voltak tartva, hogy az egyik háznál – volt ott egy ház a kis utcában, a Gyarmati Ignác bácsinak a háza, aminek még kőből olyan ajtókoszorú volt, amelyikbe bele volt vésve, hogy mikor a szabadságharcot leverték, Görgey utazott, és abban a házban hált meg Görgey. Bele volt vésve, gyerekkoromban még én is olvastam a boltívbe', az utcaajtó fölött volt. Annál a háznál gyülekeztek a negyvennyolcasok. S akkor mondta nekem az István bácsi, hogy ha a negyvennyolcasok... ha meglátta a falusi ember, hogy a negyvennyolcasok ott vannak, bizonyos távolságra ment mindenki. Nem szabad volt őket megközelíteni. Tehát olyan tiszteletben voltak tartva, hogy azt, amit ők beszéltek egymás között, nem szabad volt senkinek hallani. Csak messziről leshették a legények is az udvarokból, olyan negyven méterre a Bondor-udvarból lesték a nagybátyámék is. Ők látták: hosszú hajú, ősz hajú bácsik voltak, nagy bajusszal, hárman, háromról tudott a nagybátyám. De több is volt, több negyvennyolcas is volt ott.